

Bilateralitat harmonitzada

Ho deia Jordi Pujol mateix després del consell nacional de CDC: si l'acord amb el PP es compara amb els objectius i les aspiracions de CiU, és un pacte que fa curt. Però si es compara amb el que s'ha aconseguit amb el PSOE al govern, s'ha avançat molt. Segur que això és difícilment qüestionable. Ningú no pot negar que CiU ha aconseguit d'impulsar remarcablement la descentralització de l'estat, però descentralitzar no implica pas, automàticament, aprofundir en el fet diferencial català. Els principals avantatges de l'acord entre CiU i el PP —millora del finançament autonòmic, desaparició de governadors civils, ports...— són d'aplicació general a tot l'estat. Iguals per a tothom.

El dubte sobre les virtuts del pacte no està doncs en la quantitat d'autogovern a posar sobre el platet de la balança, sinó en la qualitat de la matèria a mesurar i en la manera com aquesta es distribueix. Si allò que és essencial del pacte CiU-PP ha de ser repartit harmonitzadament disset vegades —una per a cada comunitat autònoma—, no s'aconsegueix que l'acord perdi el molest aroma del cafè per a tothom, que és precisament allò que volien evitar.

Una lectura reposada del document, no signat però ja acordat entre CiU i el PP, obre inevitablement alguns interrogants. El primer desafiament de CiU serà sens dubte d'aconseguir l'acompliment d'això que s'ha acordat; i el segon, que el PP ho llegeixi amb els mateixos ulls que els nacionalistes. Perquè algun dels punts requereix una lectura "generosa", com en el cas del traspàs del trànsit als Mossos, que no explicita cap més compromís fora "d'avançar en l'estudi i la negociació". Precisament el trànsit era un dels elements que, si no era el més important econòmicament, ni tan sols políticament, sí que era el més representatiu a l'hora de visualitzar un avenç palpable en sobirania. I el que podia haver ajudat més CiU a fer entendre a la seva militància, al seu electorat i al conjunt dels ciutadans de Catalunya, que l'acord és beneficiós.

L'altre interrogant del pacte és l'harmonització ja es-

mentada dels acords, o la manca de bilateralitat Catalunya-Espanya quant als continguts del pacte. Em consta, perquè així ho expliquen les persones que han participat en la negociació, que aquesta era una de les obsessions d'alguns dels negociadors populars: evitar com fos la imatge que les concessions es feien només als nacionalistes catalans. En certa manera ho han aconseguit, i amb escreix. Tant és així, que a hores d'ara, i abans de començar a aplicar els acords, nacionalistes canaris i bascos ja han aconseguit sobre el paper més que no pas CiU, quan els diputats de Coalició Canària i el PNB no són determinants a l'hora de configurar una majoria de govern, i en canvi els de CiU són imprescindibles per a dur Aznar a l'altar. Canàries, per exemple, reformarà el seu estatut per augmentar el sostre competencial. Els bascos ampliaran encara més el seu concert econòmic, i arrenquen el compromís, si més no sobre el paper, de desenvolupar íntegrament el seu Estatut. Cert, les comparacions són odioses. Totes aquestes mancances podrien ser explicables —cosa que no vol dir justificables— per la pressió ambiental i sobretot per les presses de calendari amb què s'han fet les negociacions. Però hi ha una qüestió de fons que acaba d'arrodonir els dubtes. En els primers apartats del document,

PERE MARTI

“Si allò que és essencial del pacte CiU-PP ha de ser repartit harmonitzadament disset vegades, no s'aconsegueix que l'acord perdi el molest aroma del cafè per a tothom”.

qualificables de filosofia general, no hi ha cap referència, ni per dalt ni per baix, al reconeixement de la plurinacionalitat de l'estat. En canvi, per si algú en tenia cap dubte, s'esmenta que “el govern, en el procés de modernització de l'estat, enfortirà la vertebració social, territorial i institucional d'Espanya”. Respirin tranquils tots aquells qui, des d'autonomies llunyanes, canten la mateixa cançó de sempre: la del greuge territorial.

Un cop passada la investidura d'Aznar, l'absència de pressió ambiental potser facilitarà les coses i ressituarà moltes peces que ara han quedat a mig col·locar o que trontollen visiblement. La militància de CiU ha acceptat el pacte amb resignació, sense entusiasme. La resta del país, independentment d'afinitats polítiques, s'ho mira amb recel. Només faltaria ara que els esdeveniments confirmessin les temences. ■